

virker den almindelige Tanke: at lægge Skatten der, hvor Skatteevnen er. Det ærede Medlem gjorde opmærksom paa, at det egentlig kun er ad meget besværlige Veje, vi er i Stand til at danne os et Skøn over, hvorledes disse Skatter hviler paa de forskellige Samfundsklasser, og rettede i den Anledning en Henvendelse til den højtærede Finansminister om at foranledige, at Statistisk Departement nærmere undersøgte, hvorledes de enkelte Samfundsklasser rammes af de forskellige Byrder af Told og Acciser, for at vi kunde have et Grundlag at bygge paa, naar vort store Skattegrundlag bliver Genstand for en Revision i Aaret 1916, da det er umuligt at lovgive med nogen Klarhed, naar man ikke har fuldstændig paalidelige Oplysninger om, hvorledes Byrderne hviler, og hvorledes de fordeler sig paa de forskellige Samfundsklasser med Hensyn til Told og Accise. Jeg tror, det er rigtigt, at det er nødvendigt til denne store Revision i 1916 at sikre sig et alsidigt og omfattende Materiale. Det vil jo ganske sikkert blive en Revision, som vil komme til at gaa ind til hele Grundlaget for vor finansielle Styrelse, for vort Beskatningsprincip, og det er baade fra det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds og fra andre ærede Talere under denne Debat fremhævet, at det Spørgsmaal, som vil komme til at staa i første Linie, er Jordspørgsmaalet. Men her gælder det om, at vi ser, at der ogsaa er andre Punkter, om hvilke vi maa skaffe os Klarhed for at kunne tage Stilling til, hvorledes det bedst vil kunne komme ind i vor økonomiske Husholding.

Der foregaar jo paa mange Punkter en Privatbeskatning i vort Samfund, en Beskatning, som i mange Henseender er nok saa voldsom som den, som Samfundet udøver, og navnlig er uheldig, fordi den altid foregaar i Mørke, uden at vi er i Stand til at kontrollere den nøjagtigt. Jeg vil derfor udvide den Henstilling, der blev rettet til den højtærede Minister, om at opfordre Statistisk Departement til ogsaa at skaffe undersøgt, i hvilken Grad Huslejerne er voksede i de senere Aar i Hovedstaden og i de forskellige Provsbyer, og hvorledes de fordeler sig paa de forskellige Samfundsklasser. Huslejespørgsmaalet er et af de afgørende Punkter, naar vi skal afgøre, hvad Jordspørgsmaalet kommer til at betyde. For det er jo klart, at det skal ikke være et Spørgsmaal om at faa Øje paa et nyt Skatteobjekt for Staten, fordi de gamle Citroner var pressede tørre og Staten derfor skulde til at se sig om efter en ny

Citron. Men det er et Spørgsmaal om en helt anden Opfattelse af, ad hvilken Vej Samfundet skal skaffe sig sine Indtægter. Forhaabentlig vil den nye Vurdering til Ejendomsskyld, vi nu vil faa, skaffe os nogen Oplysning om Jordværdierne, og det er allerede meget. I den Henseende er jeg glad ved den Vurdering, som skal finde Sted. Jeg er ikke glad ved, at den vil blive et Middel til straks at faa nye Skatter, idet jo en saadan fornyet Ejendomsskyldvurdering vil medføre betydeligt forøgede Skattebyrder, og det rimeligvis kun for en enkelt Klasse i Samfundet. Men den kan skaffe os Klarhed over det overordentlig store Spørgsmaal, hvor Jordværdierne ligger, og vi vil først kunne skønne over, hvorledes en Inddragen af dem i vort hele finansielle System vil virke, naar vi ser, hvordan Jordværdierne nu om Stunder igennem Husleje og paa mange andre Maader virker til at lægge en privat Beskatning over paa Befolkningen.

Saa vidt jeg har kunnet se, ligger vore Skatter i Øjeblikket ganske overordentlig uretfærdigt i Forhold til Jordværdien og i Forhold til de Samfundsgoder, de enkelte raader over. Naturligvis, saa længe der ikke er mere officielle Tal, og man ret nøjsommeligt maa skaffe sig Oplysning om de paagældende Sager, er det vanskeligt at fremkomme med et klart og bestemt Billede af hele denne Sag. Men nu ser man, hvorledes man i de Regulativer, der udsendes af Skatteraadene til Vejledning for Ligningsmyndigheder, uden videre gaar ud fra, at Indtægterne synker forholdsmaæssig meget stærkt, naar Jordtilliggendet vokser, og det er utvivlsomt, at saadan er Forholdet; man kan nøjes med at tjene mindre, naar man har mange Tønder Land at raade over, end naar man kun har faa. Men naar dette bliver gjort til Grundlag for Beskatningen, er det klart, at saa maa Skatterne komme til at hvile med Tyngden stærkere nedefter end opefter. Man kan saaledes i et saadant Skatteregulativ se, at man skal regne som Normalindtægt for en Mand med 10 Tønder Land 800 Kr., det vil sige 80 Kr. pr. Tønde Land; for en Mand med 100 Tønder Land anslaaer man Indtægten til 3,000 Kr., det vil sige, han kan nøjes med at faa 30 Kr. pr. Tønde Land; for en Mand med 200 Tønder Land anslaaer man Indtægten til 5,000 Kr., han kan nøjes med 25 Kr. pr. Tønde Land, og har en Mand 500 Tønder Land, anslaaer man Indtægten til 11,000 Kr., det vil sige 22 Kr. pr. Tønde Land. Dette giver et meget utiltalende Billede af Skatternes